

[Indenrigs- og boligministeren.]

hånd, forstår jeg på det ærede medlem hr. Rager — har ønsket, er det, fordi man først fra den 1. april 1954 vil begynde at trække på byggekrafterne — først på det tidspunkt vil der kunne blive tale om at påbegynde nedrivningerne —, og fordi magistraten — og her ved jeg ikke, om jeg også skal tilkende borgerrepræsentationen æren — har peget på, at den vil være i stand til at skaffe boligplads dels i kommunens egne beboelsesejendomme, efterhånden som ledighed indtræder, dels i et byggeri ude i Husum og dels ved et samarbejde med de bestående boligselskaber, som skulle muliggøre, at man kunne tilbyde de mennesker, der mister deres bolig i Adelgade-Borgergade kvarteret, en bolig.

Jeg føler altså, at den opgave har magistraten og/eller borgerepræsentationen overvejet og truffet en afgørelse af, således at der er hold i det, der her kommer til at foregå. Magistraten har jo bedt om at få spørgsmålet om huslejetilskuddene klaret. Magistraten har i lighed med, hvad der skete ved den gamle lov, ønsket, at der skal være mulighed for kommunen for at betale en del af huslejen for de mennesker, som nu må søge sig en lejlighed, og hvis leje formentlig kommer til at ligge væsentligt over, hvad de betaler i øjeblikket, og dette huslejetilskud skulle altså udredes alt efter den pågældende beboers eller lejers økonomiske evne.

Magistraten har om dette punkt sagt, at medens man i den tidligere lov havde 2 år til afvikling af tilskudsydelsen og fik den forlænget med 1 år, ønsker man nu 5 år, og det ærede medlem hr. Ingvard Dahl har i dag fremsat ønske om 6 år. Det er selvfølgelig noget, man kan tale om, men jeg henleder opmærksomheden på, at dette er en midlertidig lov, og langt inden vi når gennem denne 5 års periode, skulle vi gerne have lagt retningslinierne for den almindelige lovgivning om saneringen. Det er imidlertid ikke for mig noget afgørende, om der skal stå 5 eller 6 år.

Magistraten havde endvidere ønsket, at

disse huslejetilskud skulle komme til udligning på samme måde som foreslået af mig i det forslag, der nogle gange er blevet nævnt fra denne talerstol i eftermiddag, et forslag, som blev fremsat i efteråret, og som ligger i et folketingsudvalg. Jeg kunne egentlig godt lide at vide, hvorfor vi ikke kan løse dette udligningsproblem. Når hovedstadskommunerne har et spørgsmål af så vidtrækkende karakter som at klare den udflytning, der finder sted af unge familier — det er jo dog menneskeligt, at børnetallet stiger, oven i købet ønskeligt —, forstår jeg ikke, hvorfor man ikke kan klare dette problem, som er særlig tungtvejende for omegnskommunerne, gennem en udligning mellem kommunerne indbyrdes. Jeg for mit vedkommende vil da være villig til en løsning af denne side af sagen, med hensyn til dette huslejetilskud, som magistraten ønsker til en sådan udligning, fordi jeg meget vel kan se, at i det lange løb er naturligvis saneringsproblemet et storkøbenhavnsk problem; det ville være helt tåbeligt, om man udenfor Københavns kommune stillede sig på det standpunkt, at det er et specifikt københavnsk problem. Derfor forstår jeg ikke, at man ikke med frisk mod og opladt sind har taget fat på løsningen af dette udligningsproblem, medens tid og mulighed var. Selvom vi engang kommer til en løsning, må jeg betragte det som givet, at man i hvert fald foreløbig overlader til Københavns kommune at være fuldkommen alene med hensyn til at klare det huslejetilskudsproblem, som foreligger i forbindelse med saneringen.

Det ærede medlem hr. Anker Lau stillede et spørgsmål, der, såvidt jeg opfattede det, gik ud på, hvor meget disse huslejetilskud egentlig kommer til at andrage. Efter den gamle lov androg de i de 3 år 300 000 kr. Efter den ny lov vil de utvivlsomt komme til at andrage noget mere, simpelthen fordi det spillerum, der er imellem lejen i Adelgade-Borgergade kvarteret og i den ny boligmasse, er væsentligt større, men til gengæld er jo også indtægterne blevet væsentligt større. Alligevel